

Més plàstic que plasticitat

La pel·lícula *American beauty* (1999) demostra que una bossa projectada capriciosament pel vent és poètica si se sap ensenyar amb els ulls que toquen. De fet, ja hi ha alguns artistes que hi han experimentat. I sempre amb èxit: és el cas de *L'après-midi d'un foehn* (Mercat de les Flors, 2014), en què un ventilador transforma les bosses de súper en una mena de societat que és dominada per un estrany ésser amb un gran abric, o també de *Nubes d'Aracaladanza* (Mercat de les Flors, 2010), en aquest cas amb elements sempre volàtils però molt més abstractes. Jugar amb un element quotidià, que no genera, aparentment, cap poesia, cap imatge atractiva, és molt suggeridor per als creadors i també (encara més) per als espectadors.

Perquè els elements urbans transcendeixin a una imatge magnètica cal molta recerca i saber destriar el gra de la palla. En aquest sentit, la proposta de *Bag lady* es queda en el plàstic i no excel·leix pràcticament gens a la plasticitat esperada. *Bag Lady* no innova en res, i amb prou feines explota la capacitat de la bossa de plàstic. La dramaturgia no genera cap emoció, només la sorpresa de veure com es desenvoluparà la següent escena amb una bossa, més o menys modificada. Però l'element no es transforma a ulls de l'espectador, sinó que, en la majoria de les ocasions, apareix ja construït. No hi ha cap joc sobre el seu vol, només és una peça que amb nusos pren diferents formes. Té un resultat divertit inicial però que acaba sent reiteratiu i sense, pràcticament, cap evolució entre els diferents personatges i l'actriu/manipuladora de les bosses.

I per acabar, la trampa. Perquè tot i que els seus personatges estiguin construïts bàsicament de bosses de supermercat, en realitat el que els dóna la força és la màscara (com passa amb la *Madama Butterfly*) o una altra peça que hi actua de complement. En realitat l'èxit ha de passar per fer créixer escenes com ara la de l'enamorament de l'home sense ulls de la ballarina de la maleta. És l'únic quadre que lliga i que desperta una petita emoció. La resta, tot i l'empenta de l'actriu, és massa pla i lineal. Una llàstima. Hi ha material per ser suggerent però només amb molta més investigació i sent fidel als límits creatius que s'imposa.

Publicat a:

-Cultura 01-11-2015 Pàgina 22

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/909265-mes-plastic-que-plasticitat.html?piwik_campaign=rs&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui